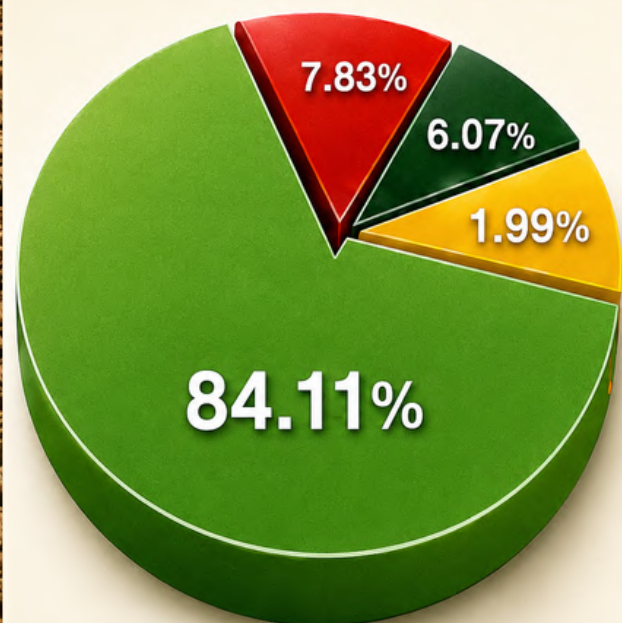

สถานการณ์ ความเสื่อมโทรม ของที่ดินในจังหวัดสุรินทร์

จังหวัดสุรินทร์
มีเนื้อที่ทั้งหมด
5,077,535 ไร่

ภาพรวมของพื้นที่

ระดับความรุนแรงของพื้นที่เสื่อมโทรม จังหวัดสุรินทร์

พื้นที่ที่มีความเสื่อมโทรมมากที่สุด 3 อำเภอ

พื้นที่เสื่อมโทรม

พื้นที่ได้รับการปรับปรุง

พื้นที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลง

พื้นที่เขตป่าอนุรักษ์

ความเสื่อมโทรมของที่ดิน (Land degradation)

หมายถึง การลดลงหรือสูญเสียผลิตภาพทางชีวภาพหรือทางเศรษฐกิจและความซับซ้อนของพื้นที่ระบบพืชน้ำฝน พื้นที่ระบบพืชชลประทาน หรือทุ่งหญ้าป่าในพื้นที่แห้งแล้ง กึ่งแห้งแล้ง และอันเนื่องมาจากการใช้ที่ดิน หรือจากกระบวนการ หรือการประกอบกันของกระบวนการ รวมทั้งกระบวนการที่เกิดจากกิจกรรมของมนุษย์ และแบบแผนของการดำรงชีพ

Land Degradation Neutrality : LDN

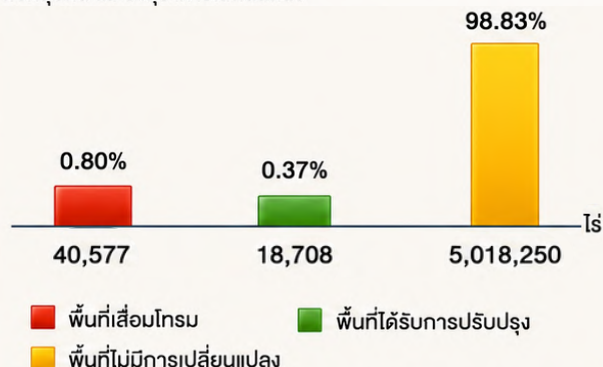
คือ แนวคิดในการดำเนินงานตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนเป้าหมายที่ 15.3 ตัวชี้วัดที่ 15.3.1 จากผลการประชุมคณะกรรมการอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านการแปรสภาพเป็นทะเลทราย ครั้งที่ 2/2559 เมื่อวันที่ 24 พฤศจิกายน 2559 ที่ประชุมมีมติให้ใช้ชื่อภาษาไทยที่เห็นว่า ครบคลุมหลักการและวัตถุประสงค์ของ LDN คือ “ความสมดุลของการจัดการทรัพยากรที่ดิน” ซึ่งเป็นการจัดทำเป้าหมายการดูแลฟื้นฟูความเสื่อมโทรมของที่ดินไม่ให้เกิดความเสื่อมโทรมเพิ่มขึ้น

ตัวชี้วัดสถานะของที่ดิน (Baseline)

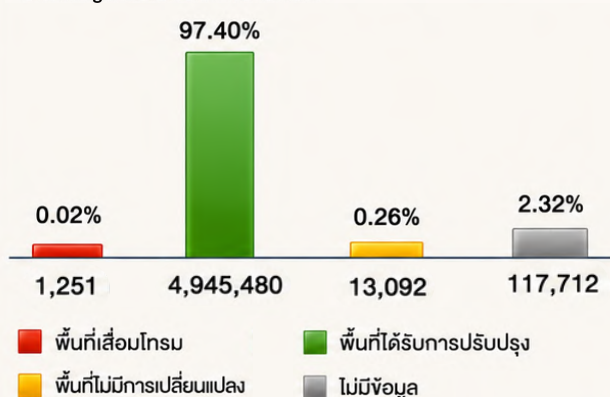
ตัวชี้วัดสิ่งปกคลุมที่ดินและการเปลี่ยนแปลงการใช้ที่ดิน (LUC Baseline) ปี 2554 และปี 2565

สิ่งปกคลุมที่ดินและการเปลี่ยนแปลงการใช้ที่ดิน เป็นตัวชี้วัดให้เห็นถึงความเสื่อมโทรมของที่ดิน เมื่อมีการสูญเสียผลิตภาพของที่ดินในแง่ของการบริการระบบนิเวศ การเปลี่ยนแปลงการใช้ที่ดินอาจเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วจากภัยพิบัติ การรบกวนสิ่งแวดล้อม หรือกิจกรรมของมนุษย์ และอาจเกิดขึ้นอย่างค่อยเป็นค่อยไปจากการเปลี่ยนแปลงความอุดมสมบูรณ์ของดิน พืช หรือการเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การลดลงของพืชคลุมดิน และธาตุอาหารในดินลดลง

ความสามารถในการให้ผลผลิตของที่ดิน (NPP Baseline) ปี 2556 และปี 2565

ความสามารถในการให้ผลผลิตของที่ดิน คือ กำลังการผลิตทางชีวภาพของที่ดินซึ่งเป็นแหล่งอาหาร และเชื้อเพลิงที่จำเป็นสำหรับผลิตภาพของที่ดินจะเป็นตัวบ่งชี้การเปลี่ยนแปลงในระยะยาวทั้งในด้านสุขภาพ และความสามารถในการให้ผลผลิตของที่ดิน ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงผลกระทบสุทธิของการเปลี่ยนแปลงในการทำงานของระบบนิเวศที่มีต่อการเจริญเติบโตของพืช และชีวมวล

ตัวชี้วัดการกักเก็บอินทรีย์คาร์บอนในดิน (SOC Baseline) ปี 2552 และปี 2567

การกักเก็บอินทรีย์คาร์บอนในดิน เป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงรูปก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์จากบรรยากาศมาเก็บสะสมไว้ในส่วนของชีวมวลและดินอย่างยาวนาน โดยปริมาณการสะสม เรียกว่า คลังคาร์บอน ซึ่งคาร์บอนบางส่วนโดยเฉพาะส่วนที่มีเสถียรภาพต่ำ อาจเกิดการเปลี่ยนแปลงได้ทั้งในส่วนของคาร์บอนหรือการสูญหายจากระบบดินได้ โดยการปลดปล่อยคาร์บอนในรูปก๊าซ

